Akt przystąpienia nie zawiera przepisów dotyczących modulacji płatności bezpośrednich na Litwie ani zmniejszeń w zakresie uzupełniających krajowych płatności bezpośrednich na Litwie.

Sformułowanie „z uwzględnieniem wszelkich zmniejszeń zastosowanych na mocy art. 7 ust. 1" zawarte w art. 10 ust. 1 rozporządzenia nr 73/2009, który znajduje się w rozdziale 2 tego rozporządzenia, jest sprzeczne z aktem przystąpienia, ponieważ ów przepis przyspiesza zakładane wyrównanie poziomu płatności bezpośrednich w starych i nowych państwach członkowskich.

Zawarte w art. 132 ust. 2 rozporządzenia nr 73/2009 sformułowanie „od roku 2012, z uwzględnieniem zastosowania art. 7 związku z art. 10", które przewiduje zakładane wyrównanie poziomu płatności bezpośrednich w starych i nowych państwach członkowskich w 2012 r. jest sprzeczne z aktem przystąpienia, ponieważ określa konkretny rok (2012), w którym poziom otrzymanej pomocy ma się wyrównać.

W art. 132 ust. 2 rozporządzenia nr 73/2009 słowo „kwota" zostało zastąpione — z naruszeniem aktu przystąpienia — słowem „poziom", które nie odsyła do pomocy faktycznie otrzymanej, ale do zakładanej wartości wyrażonej procentowo.

Niezgodne z prawem jest porównywanie płatności bezpośrednich w starych i nowych państwach członkowskich poprzez zestawienie pomocy otrzymanej w starych państwach członkowskich (100 % minus modulacja) z pomocą otrzymaną w nowych państwach członkowskich w oparciu o wyrażoną procentowo wartość przewidzianą w akcie przystąpienia odnośnie do udzielenia pomocy.

5) Zarzut piąty dotyczący sprzeczności kwestionowanych środków z celami wspólnej polityki rolnej określonymi w traktacie FUE

Zgodnie z aktem przystąpienia pomoc rolna w nowych państwach członkowskich jest obliczana na podstawie wydajności referencyjnej i powierzchni podstawowej. W 2012 r. wydajność referencyjna i powierzchnia podstawowa zostały istotnie zmienione na Litwie, w związku z czym stosowana modulacja i zmniejszenie w zakresie uzupełniających krajowych płatności bezpośrednich są sprzeczne z celami wspólnej polityki rolnej, w szczególności z celem polegającym na zwiększeniu wydajności rolnictwa.

Skarga wniesiona w dniu 31 lipca 2013 r. — Orange przeciwko Komisji

(Sprawa T-402/13)

(2013/C 313/53)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Orange (Paryż, Francja) (przedstawiciele: J.-P. Gunther i A. Giraud, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej skardze strona skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 25 czerwca 2013 r. i z dnia 27 czerwca 2013 r., skierowanych do France Télécom i do Orange, jak również do wszystkich spółek kontrolowanych przez nie bezpośrednio lub pośrednio, nakazujących im poddanie się kontroli na podstawie art. 20 ust. 4 rozporządzenia Rady nr 1/2003 [1]. Wspomniane decyzje zostały wydane w ramach postępowania na podstawie art. 102 TFUE i art. 54 porozumienia EOG dotyczącego sektora świadczenia usług zapewnienia łączności z Internetem (sprawa AT.40090)

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1) Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia zasad konieczności i proporcjonalności, ponieważ Komisja zarządziła kontrole w zakresie praktyk bardzo podobnych do praktyk wskazanych w decyzji francuskiego organu ochrony konkurencji wydanej zaledwie dziewięć miesięcy wcześniej, mimo że ów francuski organ ochrony konkurencji nie uznał zachowania Orange za antykonkurencyjne. Skarżąca podnosi, że podczas kontroli Komisja nie szukała nowych informacji w stosunku do tych informacji, którymi już dysponowała, co powinna była uczynić zgodnie z orzecznictwem w tej dziedzinie.

2) Zarzut drugi dotyczący arbitralnego charakteru zaskarżonych decyzji, ponieważ Komisja nie dysponowała na tyle poważnymi i szczegółowymi informacjami, aby zastosować środek równie interwencyjny jak kontrola.

[1] Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. [101 TFUE] i [102 TFUE] (Dz.U. 2003, L 1, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 29 lipca 2013 r. — Gossio przeciwko Radzie

(Sprawa T-406/13)

(2013/C 313/54)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Marcel Gossio (Casablanca, Maroko) (przedstawiciel: adwokat S. Zokou)